

Vakantie

Een paar weken per jaar vind ik het wel prettig 's morgens bij het optrekken van het rolgordijn eens iets anders te zien dan de roze, een beetje naar rechts uitgezakte knolbegonia van mijn overbuurman Piet. Ik snak soms naar een Grieks eiland, de sfeer van de Provence, eindeloze stranden, watervallen, besneeuwde bergtoppen en middeleeuwse kerkjes. Ik ben wat vakantie betreft de moeilijkste niet, al zeg ik het zelf. Dus breng ik al weken heel wat tijd op internet door, op zoek naar een bestemming die zowel mijzelf als mijn wederhelft bevalt.

Maar de wederhelft wil zijn erf niet af. Al mijn plannetjes - om dringende redenen te realiseren in de tweede helft van mei - zijn inmiddels zover getorpedeerd dat ik vrees dat ik het zal moeten doen met een middagje Malpi. Zijn verzet kent vele gezichten. Vliegangst is er een, te lang in de auto zitten een tweede, 'elders is het leven niet anders dan hier' en 'ik vind het gewoon heerlijk in mijn huuske' een derde en een vierde en zo emmert het (hij) nog even door. "Niks van aantrekken, gewoon boeken en gáán", adviseerde mijn schoonfamilie, hem kennende, maar dat is niet zo mijn stijl. Mei is bijna om en ik heb mijn vol goede moed van zolder gehaalde rugzak maar weer opgeborgen en mijn dagknapsakje tevoorschijn gehaald. Vier boterhammen, een flesje sap en een appel passen er net in.

Een paar dagen geleden blufte ik dat ik een week Zuid-Frankrijk had geboekt, vliegen naar Nice, auto huren op het vliegveld en logeren aan de voet van de Mont Ventoux. Top toch? Vergeet het maar, hij blies als een kat. Ik gooide nog een nabij gelegen klooster in de strijd, daar is hij wel gevoelig voor, maar zelfs dat mocht niet baten, de eigen schemerlamp, keukenkastjes en bijzettafeltjes kunnen niet worden gemist, zelfs niet voor één week.

Mijn Malpipakketje staat klaar, de stranden en watervallen droom ik er die middag maar bij.

Illusie is de helft van ons bestaan.

Marjolijn Sengers, 22 mei 2016